

Publicerad 2009-11-19 15:42 av Fenomena

Vendela och marmeladen

Vendela stod alldeles stilla och fingrade nervöst med sina händer.

För någon annan hade säkert den här gatan varit alldeles rätt väg men för henne själv ledde vägen just ingenstans och till just ingen alls.

Hennes hår lyste kanske ännu rödare i solen än de annars brukade göra, och hennes röd och vit rutiga klänning svajjade i den svala höstbrisen.

Skorna som var nästan nya hade blivit smutsiga och nötta under bara en dag och på den lilla armen bar hon ett armband med små guldhjärtan på.

För Vendela var mammas guldiga hjärta.

Vendela visste att människor med hjärtan av guld inte behövde vara rädda för det skulle alltid lösa sig tillslut, men hon kunde inte låta bli när tårarna trängde sig på, och de gröna ögonen gav ljudlöst efter för gråten.

Några löv rörde sig ifrån marken och seglade i ett dansant kaos runt hennes fötter, samtidigt som prasslandet av fallande kastanjer fångade hennes uppmärksamhet. Längre bort på gatan hördes ljudet av bilar och skrattande tonåringar på väg hem från skolan, men de verkade alla gå åt fel håll. Himlen var på väg att byta om från dag till kväll, och kläderna den bar blev mer och mer rödaktiga och mörka ju längre ner solen sjönk.

Att bara stå här skulle inte löna sig, hon är ändå helt vilse vid det här laget, men Vendela kan inte ta ett steg. Istället försöker hon att med sina tunna armar värme sin kallnande kropp och då och då torka bort några envisa tårar. Hon tar några steg framåt, men beslutar sig snabbt för att hoppa nog skulle göra henne varmare.

Exakt 50 hopp senare står hon svettig och trött och lutar sig mot den långa svarta lyktstolpen och fötterna värker lite.

En gång sa mamma att pappa var lång som en lyktstolpe men Vendela tycker lyktstolpen var mycket längre, så mamma måste haft fel, hur hon nu kunde det.

Huset som Vendela antar äger lyktstolpen, och kanske hela gatan, är stor och mörkt, faktiskt riktigt ödsligt. Nu kan Vendela inte höra några skrattande tonåringar längre upp på gatan längre men istället tycker hon att hon ser hukande män vandra i trappuppgångarna och de ser alla så arga ut. Bilarna åker förbi så snabbt och hon tror nästan de ska köra på henne varje gång de kör förbi. Vendela försöker se men kan inte längre urskilja om det verkligen är kastanjer som faller från trädet, och inte stenar eller sådana läskiga bomber hon sett om på tv.

Människor med guldhjärtan blir inte rädda.

Plötsligt hör hon steg som kommer närmare. De låter som att någon har bråttom, och på den tomma gatan ekar stegen flera gånger ljudligt. Vendela ser ingen på en lång stund, men när personen kommer närmare ser hon att det är en kvinna som går så snabbt. Det borde hon ha anat eftersom hon hade klackskor på sig! Kvinnan är snyggt klädd, hon jobbade säkert på något stort och lyxigt ställe, för Vendelas mamma hade sagt att bara sådana kvinnor hade skjorta på sig. Det hade den här kvinnan. Och hon hade långt hår också, blont och rakt.

Kvinnan stannar några meter framför Vendela och tittar på henne en lång stund. Sedan börjar hon gå igen, nästan snabbare än innan.

Allting löser sig tillslut.

”Vänta!” Ropar Vendela innan hon hinner stoppa sig själv. ”Jag heter Vendela”.

Kvinnan stannar men vänder sig inte om.

”Vad trevligt. Jag heter Janis”

”Skulle du vilja hjälpa mig hem?” frågar Vendela försiktigt. ”Jag hittar inte längre än så här”

Kvinnan vänder på ansiktet som nu ser nästan ilsket ut.

”Vem tror du att jag är? Någon slags frivilligarbetare? Nej, jag har bråttom själv. Du får lära dig hitta själv istället”.

Kvinnan går snabbt iväg och Vendela kan knappt tro det. Här har hon stått hela dagen och när äntligen någon kommer som hon vågar fråga om hjälp, så går hon. Vendela ser efter henne en lång stund, som om hon trodde att hon skulle komma tillbaka, kanske ändra sig, men ingenting händer. Tillslut dör även ljudet av hennes klackar ut och gatan blir lika tyst som innan, om man inte räknar med fallandet av bombkastanjer.

Vendela önskade att hon aldrig hade gått ut från första början utan följt med mamma och handlat som mamma sagt att hon skulle göra. Nu kanske hon aldrig får handla med mamma mer och känna värmen från hennes stora händer. Och pappa som är lång som en lyktstolpe fast ändå inte, skulle hon någonsin få träffa honom igen? Vendela önskar att hon varit så klok som hennes äldre syskon varit och inte gjort alla farliga saker som man inte får göra, men det är ju så svårt när man känner sig så stor och alla säger att man är liten. Det är bara pappa som säger att Vendela är stor men inte ens pappa skulle nog tycka det var bra att hon gått ut alldeles ensam. Tänk om de var arga på henne? Tänk om mamma och pappa inte tänkte leta efter henne alls utan tycker att det är rätt åt henne att frysa ihjäl på gatan när hon gjort så mycket dumheter som hon gjort. De kanske redan har stängt och låst dörren, och druckit sitt kvällste med marmeladmackor på. Om dom har gjort det är det faktiskt riktigt orättvist, för dom vet att det var Vendela som gjorde den marmeladen med mamma i somras när de hade plockat sådär jättemycket plommon i fru Gröns trädgård, och man får inte äta upp det som någon annan har gjort utan att den vet om det och har sagt att det är okej.

Fast tänk om det är ännu värre. Tänk om mamma och pappa...inte älskade Vendela längre? Kan man vara ett guldhjärta om man går vilse och är dum mot dom man älskar mest i hela världen?

Med en ljudlig smäll slog han huvudet i dörrkarmen och ångrade sig direkt bittert för att han var så glömsk. Hans fru brukade reta honom och säga att han var långt son en lyktstolpe, och ibland undrade han om hon inte hade rätt, och om inte de kunde kapa sådana så att det var i en passande höjd för sin omgivning. Han syntes nästan inte i nattmörkret, iklädd sina svarta hängselbyxor och den svarta arbetsskjortan, men hade han tur så såg man hans ljusbruna hår svaja i vinden. Nu blåste det faktiskt ordentligt, och han hade tagit på sig sina gråa gummistövlar bara utifall att det skulle vara stormigare ute än han trodde.

Runt omkring deras fyrkantiga röda hus växte det stora, höga plommon träd, som nu i nattens lekar såg ut som fågelskrämmor och spöken. Löven hade nästan alla ramlat av, och de bara grenarna formade både händer och spikar, om man så ville. Doften av ved svepte kring huset dag och natt men nu när det blåste såhär ordentligt kunde han känna den ännu mer än vanligt. Här och var fanns det lövhögar som hans kära fru inte orkat kasta, fast om han ska vara ärlig tror han snarare att hon sparat dom åt barnen.

Typiskt fruar, och typiskt varför han valt att gifta sig med henne.

Han gick snabbt ner för trappan och hämtade ficklampan i skjulet bredvid staketet. Den lyste bara upp en liten bit framför honom men det skulle nog vara tillräckligt för att hitta henne, så liten som hon var. Oroväckande sakta kunde han gå framåt och för varje meter längre fram han fick gå utan att se henne växte sig klumpen större i magen. Han började titta snabbare och snabbare i varje buske och vrå, envist bestämt på att inte ge sig förrän han hittat henne. Ju längre tiden går, ju mer hopplöst känns det, och ju mer mörk känns trädgården.

Han hade så skojfriskt lovat sin fru att hitta henne innan det blev mörkt men snart var det för sent.

Plötsligt ser han henne, det går inte att ta miste om att det är hon. Längre fram på gatan, lutad mot en lyktstolpe, ligger något rött och vit som han minns sedan i julas. Hans fru hade sytt den av deras gamla överkast och hans lilla Vendela hade alltid den på sig. Han börjar springa och plötsligt ser han allt så mycket bättre. Lätt hoppar han över grinden och stenarna vid de stora träden, och utan problem parerar han mellan gatans alla äventyr. Han kommer utan problem ihåg sin längd och duckar när han kommer till den stora eken, och med en kullerbytta han lärt sig när han var 5 år tog han sig igenom buskarna som formade ett staket mot hyreshusen.

Om hon var död skulle han aldrig orka leva.

”Vendela!” andfådd rycker han tag i henne och försöker känna hennes puls.

”Vakna Vendela!”

Någonting rör sig i hennes lilla ansikte och plötsligt ser han två små gröna ögon lysa upp emot honom.

”Men älskade Vendela, säg någonting så jag vet att du är okej!”

Vendela vänder sitt ansikte emot pappas svarta veddoftande tröja innan hon trött svarar.

”Pappa. Åt ni upp min marmelad?”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fenomena med Poeter.se id #4269 innehar upphovsrätten